

[Justitsministeren]

finde sted i et uafhængigt nævn, der repræsenterede størst mulig sagkundskab.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det fremgår af en netop udarbejdet statistik, at der i 1981 var ca. 650, der søgte om godkendelse til adoption af udenlandsk barn, og at ca. 90 pct. af ansøgerne blev godkendt.

Selv om disse problemer har været drøftet tidligere, bl.a. under en forespørgselsdebat i 1979, må den senere tids kritik imidlertid give anledning til, at vi på ny overvejer, om det nuværende godkendelsessystem og administrationen heraf bør ændres, forbedres. Jeg mener ikke, vi i dag kan eller skal tage endelig stilling til dette spørgsmål. De mange synspunkter og forslag, der formentlig vil fremkomme her i dag under debatten, vil naturligt kræve en indgående undersøgelse og diskussion i retsudvalget. Retsudvalget har jo også tidligere behandlet og været inddraget i de løsninger, man dengang fandt frem til vedrørende disse meget vanskelige og følelsesladede spørgsmål.

Jeg forstår godt, at det for mennesker, som måske gennem lang tid har ønsket et barn, men som af forskellige årsager ikke selv kan få børn, kan være vanskeligt at acceptere et afslag på godkendelse som adoptivforældre. Det gælder ikke mindst, hvis man selv og ens familie og venner netop føler, at man ville kunne give et barn en god og tryk opvækst.

På den anden side kan alle vel være enige med mig i, at det afgørende ved adoptioner må være hensynet til barnet, der bør anbringes i det bedst egnede af de mulige hjem, således at barnet kan få en så betryggende opvækst som overhovedet muligt. Da adoptionen netop er udtryk for en indgribende ændring i barnets forhold, bør en rimeligt begrundet tvivl om ansøgerens egnethed komme barnet til gode.

Det er i denne forbindelse også værd at mærke sig, at der ikke som fra nogle sider hævdet er et ubegrænset antal børn til bortadoption. Der kan i udlandet klart spores en voksende tilbageholdenhed med hensyn til adoption af børn til andre lande.

Da hensynet til barnet er og må være afgørende, er det nødvendigt, at der foretages en undersøgelse af de kommende adoptanters forhold. Dette har da også fundet udtryk i adoptionsloven.

På samme måde må der være visse vejledende retningslinjer for, hvornår forholdene

hos de adoptionssøgende er af en sådan karakter, at der må gives afslag på godkendelse. Vejledende retningslinjer indebærer netop den fordel, at forskellige ansøgere behandles ens, samtidig med at der er en mulighed for en individuel vurdering.

Der synes i den senere tids kritik navnlig at være to spørgsmål, som man kan hæfte sig ved. For det første, om man på ny bør overveje og eventuelt lempe de alderskriterier, der anvendes i dag. For det andet, om de undersøgelser, herunder de psykiatriske og psykologiske undersøgelser af ansøgerne, der i dag foretages, er for omfattende og vidtgående. Det var også bl.a. disse problemer, fru Lis Møller var inde på.

Selv om det er disse spørgsmål, der især synes at trænge sig på, er jeg dog overbevist om, at der her under debatten vil fremkomme tilkendegivelser om flere andre problemer. Det må da også anses for gavnligt, at så mange aspekter som muligt drøftes i dag, således at vi kan få et godt grundlag for den senere diskussion og behandling af problemerne i retsudvalget.

Jeg er opmærksom på, at det i forbindelse med kritikken fra forskellige sider – måske på baggrund af nogle få, særlig vanskelige sager – er nævnt, at der burde være adgang til at indbringe afgørelserne for justitsministeren. Fru Lis Møller henstillede også meget, at der blev foretaget en ændring, således at der blev en adgang dertil. Jeg kan også sige, at jeg i forbindelse med nogle af de henvendelser, som jeg har modtaget, selv har følt det mindre tilfredsstillende at skulle besvare disse henvendelser blot med en henvisning til, at jeg ikke har mulighed for at tage stilling til de pågældende problemer efter loven, sådan som den er i dag. Før 1976 var der en klageadgang, men det var netop den løsning, som man ud fra hensynet til at opnå den størst mulige uafhængige sagkundskab ved sagerne afgørelse gik bort fra, da vi i 1976 oprettede adoptionsnævnet, der siden har udført et stort arbejde på dette vanskelige område. Tidligere kunne justitsministeren træffe afgørelse i de vanskelige tilfælde, der blev forelagt ministeriet, men det er altså ikke længere tilfældet.

En ændring af den ordning, der blev indført i 1976, må, synes jeg, kræve indgående overvejelser; herunder må vi drøfte spørgsmålet om, hvorvidt vi på anden måde kan